

A kuruc sereg teljes leveretése után a legsúlyosabb csapás nehezedett Zrinyi Ilonára. Imádott hazájától, melynek rögét arca verejtékével, szive egész melegével öntözte, el kellett szakadnia és számkivetésbe vonult. Messze Törökországban halt meg, ugyanabban az évben, amelyikben fia: II. Rákóczi Ferenc bejött Magyarországra „Istennel a hazáért és szabadságért!” feliratu Máriás zászlókkal s megindította a harcot a nemzet szabadságáért. Utolsó napjainak ez volt vigasztalása...

Zrinyi Ilona méltó helyet foglal el a magyar nagyasszonyok diszes sorában.

Az első imádság

Ne feledjük sohasem el
Azt az édes imádságot,
Melyet otthon kiskorunkba,
Vánkosunkra leborulva
Édesanyánk ajka sugott.

Visszasir az oda mindig,
Hol először szól fohásza:
Oda a lány fészek felé,
Édesanyánk szive fölé
A csöndes ház udvarába.

Messze vihet sorsunk onnan,
Bejárhatunk tenger-földet;
De azt a szót, legyünk bárhol,
Ki nem törli semmi távol
A lelkünkben soha többet.

Meg-megcsendül a szivünkben
Első imánk tiszta hangja,
Mint annak, ki messze mégyen,
Sokáig ott cseng fülében
Falujának kis harangja . . .

Bán Aladár.

Kis kunyhóba vágyom

Kis kunyhóba vágyom
A Balog partjára,
Öreg édesanyám
Reszkető karjába.

Az a gyöngye két kar
Az én menedékem,
Üldöző világtól
Megvédelmez engem.

Pedig egy ágat is
Alig bir letörni,
Egyebet se tud, csak
Ölelni, ölelni . . .

Pósa Lajos.